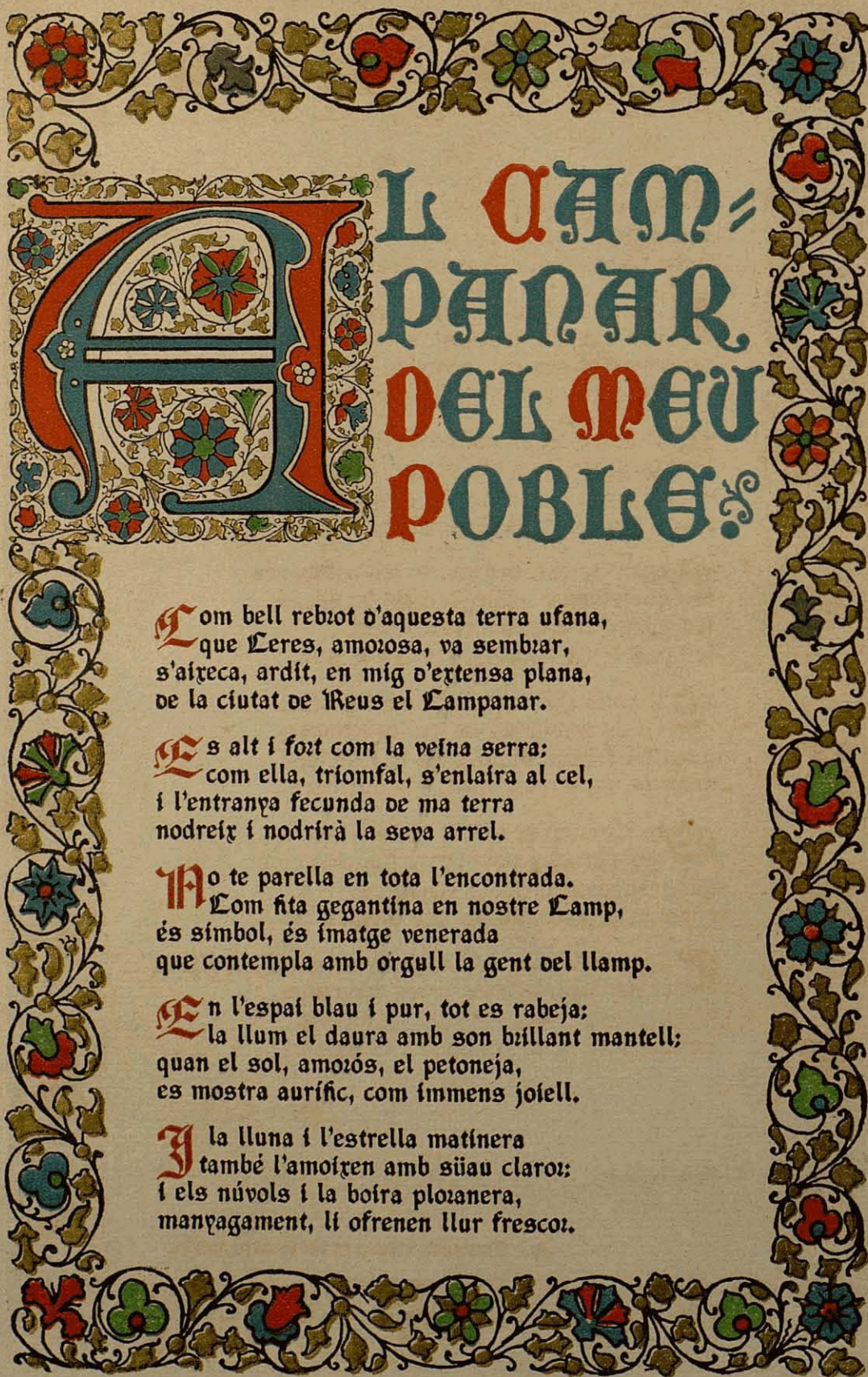

EL CAMPANAR DEL MEU POBLE.

Eom bell rebrot d'aquesta terra ufana,
que Ceres, amorosa, va sembrar,
s'aixeca, ardit, en mig d'extensa plana,
de la ciutat de Reus el Campanar.

Es alt i fort com la veïna serra;
com ella, triomfal, s'enlaïra al cel,
i l'entranya fecunda de ma terra
nodreix i nodrirà la seva arrel.

No te parella en tota l'encontrada.
Com fita gegantina en nostre Camp,
és símbol, és imatge venerada
que contempla amb orgull la gent del llamp.

En l'espai blau i pur, tot es rabeja;
la llum el daura amb son brillant mantell;
quan el sol, amorós, el petoneja,
es mostra aurífic, com immens joïell.

I la lluna i l'estrella matínera
també l'amoïxen amb suau claror;
i els núvols i la boïra ploïanera,
mançament, li ofrenen llur frescor.

Brau baluard en hores doloroses
de lluita despietada entre germans,
ses pedres patinades, glorioses,
foren ferma resclosa pels tirans.

El seu entorn els orenells alegren,
van i venen, risclant, a volions;
remunten el seu vol, després, rastregen:
de terra i cel, per ell, cullen petons.

Ell és de Reus emblema i esperança:
la Pàtria, en ell, el cor vol estimar:
quan l'exílat reusenc sent enyorança,
evoca, amorosit, el Campanar.

Begant forçut, per veu te les campanes
que riuen o gemeguen tot biandant:
les joies i les festes ciutadanes,
les penes i'ls flagells, ell va cantant.

Ell porta el ritme de la nostra vida,
ell és ressò del nostre sentiment:
quan ell repica, el goig ha tret florida,
quan toca a morts, floreix l'eterniment.

Oh, Campanar de ma ciutat amada
que pel meu pobre pare has trillejat:
que pregonant la festa benaurada
el cor dels meus fillets has alegrat!

Tu sant cloquer que m'has vist néixre i créixer:
tu que veuràs mes hores desgriar,
sí un consol en la mort puc apetèixer,
fés que'l sò de ta veu m'obri el fossar.

Pere Lavallé.

Juny de 1920.

Estampat a Reus en els Bràfics Navas.

El Glenerable Campanar;

guaita del Camp; emblema de la fe pels qui en Déu creuen; símbol d'amor pels patriotes; arquitectònica meravella pels artistes; toire d'ensomni i de llegenda pels poetes : Els qui al teu redós hem obert els ulls a la vida, te rendim l'homenatge de la nostra devoció i t'el·lim, per a la teva glòria, aquesta corona de flors que hem arrencat de la nostra ànima. ¶ Be n'ets mereixedor d'aquest tribut, que tu ets Reus i Reus és la nostra mare. Ets Reus, perquè casals i places se renoven amb el córrer dels anys i sols tu restes fidel en el teu lloc per a servir la característica fesomia d'aquesta la nostra ciutat vol·guda. ¶ Fa cinc cents anys que l'amor dels reusencs te donà forma, aixecant-te damunt d'aquesta terra que, llavors, servava encara l'orgull de dir-se catalana; avui s'en diu i no n'és; però com que l'ideal de llibertat rebrotava sempre, lo que ha sigut tornarà a ésser. ¶ En tan llarg temps, has vist renovar-se la civilització; transformar-se la societat; enfonsar-se i entronitzar-se estats i pobles. Has pogut contemplar l'avenç i retrocés de la humanitat, camí d'una perfecció mai assolida; les selvatgines lluites dels homes que han ofrenat llur vida als odís i ambicions de raça i que amb llur sang han regat la terra i han enrogit les aigües salabroses de la mar. Has esguardat, en fi, la marxa de generacions innumerables que, estimant i odiant, plozant i rient, enfellonides per la codícia o enjoïades amb la gràcia divina de la generositat, esclaves sota el jou de la despòtica tirania o lliberades pel progrés, han caigut en els abims ignots de l'eternitat. ¶ Ets vell, paternal cloquer; els anys no passen sense deixar rastre i en el teu còs revellit s'hi accentuen signes de decrepitud. Més, no t'espantis, que com al caure tu cauria Reus, i en tant les reusenques donguin fills al mon, Reus no ha de caure, la pietat dels qui t'estimem restaurarà tes pedres, te donarà la joventut i podràs veure, en l'avenir, com aquella vila primitiva de dues centes cases que s'acoblaben, porugues, al teu entorn, es converteix en ciutat immensa que, ajaçada, reposarà son cap en la muntanya i sos peus en la soira daurada de Salou.

